

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 357/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Маја Миљевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3408/20 од 20.11.2020. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3408/20 од 20.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 253/19 од 29.06.2020. године, исправљеном решењем истог суда П1 253/19 од 03.09.2020. године, првим ставом изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезан је тужени да им за период од јула 2016. године закључно са децембром 2019. године исплати, и то на име разлике зараде за остварене, а неисплаћене ефективне часове рада дуже од радног времена, за рад недељом, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, новчане износе по месецима, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да за сваког тужиоца по исплати сваког припадајућег износа на име разлике у заради надлежним фондовима уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 185.257,11 динара са законском затезном каматом почев од извршности, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3408/20 од 20.11.2020. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужиоци су тражили исплату на име разлике зараде за остварене, а неисплаћене ефективне часове рада дуже од радног времена, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкове регреса за коришћење годишњег одмора, при чему је као вредност предмета спора за тужиоца АА означен износ од 157.390,61 динара, за тужиоца ББ износ од 140.992,36 динара и за тужиоца ВВ износ од 141.472,67 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, а како вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде у односу на сваког тужилаца, који нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, па се вредност спора рачуна посебно у односу на сваког од њих, очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић